

Finland fandt, at logikken i resolution 2145 (XXI) havde peget imod ønskeligheden af en direkte FN-administration, men at denne logik uheldigvis ikke svarede til de herskende magtforhold. Resolution 2248 (S-V), der forudså Sydvestafrika-rådets overtagelse af administrationen af området, krævede imidlertid samarbejde med stormagterne for at blive ført ud i livet. Denne støtte var udeblevet, hvorfor den sydafrikanske regering ikke tog Sydvestafrika-rådets arbejde alvorligt. *Finland* fandt det derfor nødvendigt med et nyt forsøg på at vække alle medlemslandes og specielt Sikkerhedsrådets permanente medlemmers interesse og energi for fornyede bestræbelser på at udarbejde praktiske og effektive forslag, der kunne føre videre fra beslutningen om at afslutte Sydafrikas mandat over Sydvestafrika. Hvis dette ikke skete, ville de eksisterende meningsforskelle med hensyn til midlerne tilintetgøre den enighed, der eksisterede mellem medlemslandene om målet for FNs virksomhed.

IV. Resolutionen.

På knapt et halvt hundrede afro-asiatiske landes og Jugoslaviens vegne introducerede Tanzanias ambassadør den 4. juni 1968 et resolutionsforslag, der nøje genspejlede Sydvestafrika-rådets anbefalinger. Således skulle Generalforsamlingen ifølge resolutionens centrale paragraf anbefale Sikkerhedsrådet snarest muligt at tage alle effektive skridt til at sikre resolutionens gennemførelse og især træffe effektive forholdsregler i henhold til bestemmelserne i pagtens kapitel VII med henblik på at sikre øjeblikkeligt ophør af den sydafrikanske besættelse af Sydvestafrika. Endvidere indeholdt forslaget to paragraffer, hvorefter Generalforsamlingen skulle anmode alle stater om at sikre, at deres statsborgere eller selskaber afstod fra enhver forbindelse med den sydafrikanske regering vedrørende Sydvestafrika, og om at tage effektive økonomiske og andre forholdsregler med henblik på at sikre øjeblikkelig tilbagesøgning af den sydafrikanske administration fra Sydvestafrika.

Efter forslaget forelæggelse indledtes forhandlinger mellem den latinamerikanske og den afro-asiatiske gruppe om resolutions teksten med henblik på at sikre størst mulig støtte til resolutionen. Under forhand-

lingerne udarbejdedes fra latinamerikansk side en revideret resolutionstekst, der — med nye ændringer — kom til at danne grundlag for den af Generalforsamlingen vedtagne resolution. Det latinamerikanske udkast, der aldrig blev forelagt officielt, svarede i vid udstrækning til det afro-asiatiske forslag, men adskilte sig fra dette på to væsentlige punkter: Den direkte henvisning til pagtens kapitel VII var udgået — selv om sprogbrugen fortsat ledte tanken hen på kapitel VII — og de to ovennævnte sanktionslignende paragraffer var ligeledes udeladt.

De efterfølgende forhandlinger mellem den afro-asiatiske og den latinamerikanske gruppe førte ikke til enighed om en fælles tekst, idet en række afrikanske lande ønskede at bevare sanktionsparagrafferne og den direkte henvisning til kapitel VII. Resultatet blev, at afro-asiatkerne antog det latinamerikanske udkast med tilføjelse af en paragraf, der stort set svarede til de to sanktionsparagraffer i det oprindelige afro-asiatiske forslag. De latinamerikanske lande var, bortset fra Barbados, Jamaica, Guyana samt Trinidad/Tobago, herefter ikke rede til at være medforslagsstillere, men ville uden krav om delafstemninger om enkelte paragraffer støtte forslaget.

Dette introduceredes den 11. juni 1968 i Generalforsamlingen af Rwanda som juni måneds formand for den afrikanske gruppe. Resolutionsforslagets operative del *proklamerede*, at Sydvestafrika i overensstemmelse med befolkningens ønske i fremtiden skulle benævnes Namibia, *tog til efterretning* Sydvestafrika-rådets beretning, *pålagde* rådet i samarbejde med FNs særorganisationer at være ansvarlig for oprettelsen af et koordineret teknisk og finansielt bistandsprogram og i samarbejde med interesserede regeringer for organisering af et uddannelsesprogram for namibianere med henblik på at uddanne embedsmænd, teknikere m. fl. for at sætte disse i stand til at overtage administrationen og den sociale, politiske og økonomiske udvikling af landet, *pålagde* rådet at fortsætte konsultationerne vedrørende udstedelse af rejsedokumenter til namibianere med henblik på at sætte dem i stand til at rejse i udlandet, *bekræftede på ny* det namibianske folks ret til frihed og uafhængighed og retmæssigheden af dets kamp imod uden-